

บทที่ 1

บทนำ

ช่วงเวลาแห่งสันติ สามภพสุขสงบ
 จี้เซียวเจินเหริน* มุ่งหน้าไปมหรณพแดนสรวงเพื่อขอโอสถวิเศษ
 ที่สามารถถอดรอกเปลี่ยนกระดูก สร้างร่างเนื้อขึ้นใหม่ได้
 มหรณพแดนสรวงซ่อนตัวอยู่กลางพยับเมฆ หมอกเมฆเคลื่อนนภา
 โถมถาดูจทะเลชวนประหวั่น บดบังสุริยันผืนก้านแสงตะวัน
 จี้เซียวเหินฟ้า ดวงตะวันพลันผ่านพยับเมฆออกมา ม่านเมฆ
 ริมทะเลสาบทอประกายเรืองรอง บทเพลงแห่งแดนสรวงดังอ้อยอิ่ง
 ประมุขแดนสรวงเป็นศิษย์พี่ร่วมสำนักของจี้เซียว หลังบรรลุซึ่งอิทธิปาฏิหาริย์
 เขาก็ยกทะเลสาบทั้งทะเลสาบขึ้นเหนือทะเลหนานไห้ใช้พยับเมฆบดบัง มีค่ายเวท
 คุ่มครองป้องกัน
 ทั้งสองรู้จักกันมานานสองร้อยกว่าปี มิตรภาพลึกกล้า จี้เซียวมาเยือนถึง
 เรือนชานด้วยตนเองเช่นนี้ เดิมหาให้มีอุปสรรคอันใดไม่ ทว่าครานี้เขามาขอยา
 มิใช่เพื่อตนเอง หากเพื่ออสูรตนหนึ่ง
 ...อสูรร้ายที่บาดเจ็บตายตนหนึ่ง
 ครั้นได้ยินเช่นนั้น ประมุขแดนสรวงก็เอ่ยปากอย่างลังเล "อสูรตนนี้
 เต็มไปด้วยกลิ่นอายชั่วร้าย นิสัยบ้าระห่ำยากสอนสั่ง ซ้ำยังทำเจ้าแปดเปื้อน
 ตามไปด้วย หากสมควรไม่"

* เจินเหริน เป็นคำเรียกยกย่องนักพรตหรือผู้บำเพ็ญในลัทธิเต๋า

6 กระป๋องห่านาน 1

"เขารับปากข้าแล้วว่าต่อไปจะไม่สังหารผู้ใดอีก"

จี้เซียวพูดด้วยสีหน้าราบเรียบ ทว่าในใจกลับคิด นอกจากนี่อุปนิสัย
ของเขายังว่านอนสอนง่าย มีชีวิตชีวา มองโลกในแง่ดี
ทั้งสองนั่งมองหน้ากันอยู่ในศาลาบนเกาะกลางทะเลสาบโดยไม่พูด
ไม่จา

ซาในถ้อยเย็นชืด ควันจางๆ เลื่อนหายใจ ประมุขแดนสรวงรู้ดีว่าเรื่องนี้
มีอาจแก้ไขจึงได้แต่มอบโอสถวิเศษให้จี้เซียว

"เจ้าตัดสินใจจะดูแลสุรตนี้เช่นไร"

จี้เซียวตอบโดยไม่ต้องคิด "ป้อนอาหาร จัดเตรียมที่พักที่อบอุ่น เปลี่ยน
ชื่อแซ่ให้เขาเสียใหม่"

ประมุขแดนสรวงเดินมาส่งแขกถึงริมทะเลสาบ ก่อนจากลาจู่ๆ ก็
ถามขึ้นว่า "เรื่องชื่อ เจ้าเลือกแล้วหรือไม่"

จี้เซียวครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง "พบกันยามหิมะโปรย เรื่องราวในอดีตดั่งฝัน
เช่นนั้นก็เรียกเขาว่าเมิ่งเสวี่ยหลี่* เกอะ"

ประมุขแดนสรวงไม่เห็นเป็นเช่นนั้น "ธรรมด้ายิ่งนัก"

จี้เซียวตอบ "ชื่อธรรมดาฯ เลี้ยงดูง่าย"

---

* คำว่าเสวี่ย (雪) แปลว่าหิมะ

บทที่ 2

ท้าวหล้าล้วนหิมะ แดนมนุษย์ไร้พ่าย

จีเซี่ยวเจินเหรินสิ้นอายุขัย

สำนักกระบี่ห่านซานจัดพิธีเช่นไหว้ ตั้งแท่นบูชาไว้ยังศาลบรรพชน ผู้บำเพ็ญพรตจากสำนักต่างๆ จำนวนนับไม่ถ้วนเดินทางหมื่นหลี่* เพื่อมาร่วมงานศพรวมตัวฟังเสียงระฆังมรณะอยู่ที่เชิงเขาห่านซาน ผู้ที่มีชื่อเสียงลำดับต้นๆ จำนวนร้อยกว่าคนถูกพาขึ้นเขาร่วมประกอบพิธีกรรมยังศาลบรรพชน เดือนสิบเอ็ดลมเหนือโถมกระหน่ำ หิมะท่วมห่านซาน แผ่นฟ้าฝันพสุธา ล้วนแต่งอาภรณ์ไว้ทุกข์

หิมะที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้หล่นร่วงตามเสียงระฆัง หลิวเสี่ยวไหวเนื้อตัว สั่นสะท้านตามจิตใต้สำนึก ภายใต้อาภรณ์นักพรตมือทั้งสองข้างสอดไขว้ อยู่ในแขนเสื้อ เขาเร่งชักเท้าออกเดิน

หลังผ่านพ้นสะพานแขวนผู่คง กองหิมะหนาหนาก็เริ่มละลายลงทีละน้อย เผยให้เห็นเส้นทางเขาที่ปูลาดไว้ด้วยแผ่นหินเปียกชื้น เส้นทางบนยอดเขาคดเคี้ยววกวน มีสายลมอบอุ่นพัดปะทะใบหน้าเป็นระยะๆ ธรรมชาติเขียวชอุ่มปรากฏต่อสายตา

หลิวเสี่ยวไหวมือทั้งสองข้างพลางเอ่ย "อุ่นดีจริงๆ"

ปลายสะพานแขวน บนหลักศิลาก้อนหนึ่งมีอักษรสองคำสลักไว้...

นางซุน

* หลี่ (หลี่) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

ในที่สุดก็มาถึงยอดเขาฉางชุนของจีเซียวจินเหรินเสียที่

ประตูอารามที่อยู่ตรงหน้าเสมือนหนึ่งทางเข้าไปยังโลกอีกใบ บันไดหินมีตะไคร่เขียวปกคลุมลมหายเข้าไปในดงพุ่มพฤกษ์เขียวชอุ่มบุปผาตระการดอกซิ่ง* ดอกหลี่** บานสะพรั่งราวเมฆาแลหยาดพิรุณ

หลิวเสี่ยวไหวหันกลับไปมอง อีกฟากของสะพานแขวนผู่ฉ่งที่ส่ายไหวไปมาจะเห็นก็แต่พายุหิมะ เทือกเขาทั้งหมดล้วนขาวโพลน

ภาพอัศจรรย์เช่นนี้ แม้จะเคยเห็นมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว แต่ทุกครั้งเขาก็ยังอดเจริญตาเจริญใจไปกับทัศนียภาพดังกล่าวไม่ได้

เพราะสิ่งเหล่านี้มิใช่สิ่งที่ธรรมชาติประทานให้ มิได้มีอันใดเกี่ยวข้องกับ การสรรค์สร้างของสวรรค์และพิภพ ต้นไม้ใบหญ้าบนยอดเขาฉางชุนทุกต้นล้วนเติบโตงดงามได้ด้วยพลังเหนือธรรมชาติ ซ่อนตัวอยู่ในที่ลับที่มิอาจมองเห็น มีค่ายเวทร้ายซ่อนเป็นชั้นๆ หมุนโคจรอยู่เงียบๆ มิต้องหิมะหรือสายฝนวันคืนอบอวลแจกวสันตฤดู

หวานชานเป็นดินแดนที่เห็นบนทิวเขินยะเยือก หิมะน้ำแข็งไม่มีวันละลายตลอดปี เดิมจีเซียวจินเหรินอาศัยอยู่ในเรือนพำนักเรียบง่ายเหนือยอดผาเจียเทียนอันสูงตระหง่าน

ทว่าคู่ร่วมบำเพ็ญของเขากลับเป็นโรคกลัวอากาศหนาว หลังทั้งคู่ร่วมบำเพ็ญอยู่ด้วยกัน เพื่อให้คู่ร่วมบำเพ็ญเบิกบานใจ จีเซียวจึงได้สร้างเรือนพำนักขึ้นอีกแห่ง เลิกยกยอดเขาโดดเดี่ยวอบอวลไปด้วยพลังเหนือธรรมชาติ ตั้งค่ายเวท ดึงน้ำพุร้อน ผันการผันแปรของสภาพอากาศให้ที่นี้อากาศอบอุ่นชุ่มฉ่ำวันนอร์

หลิวเสี่ยวไหวได้ยินดีขยี้พี่ของเขาบอกว่าค่ายเวทเหนือยอดเขาต้องใช้ศิลาศักดิ์สิทธิ์ชั้นยอดถึงสามหมื่นก้อนถึงจะรักษาสภาพเช่นนี้ไว้ได้ทั้งปี ศิลาศักดิ์สิทธิ์สามหมื่นก้อนนั้นมีจำนวนมากเพียงใด เขาเองก็ยังไม่ออก เขาเป็นแค่เด็กพรมน้ำกวาดลานคนหนึ่งเท่านั้น ทุกเดือนได้ศิลาศักดิ์สิทธิ์ชั้นเลวสามก้อน

* ซิ่ง หรือแอปปริคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (ต้นบัวย) ดอกสีขาว อาจมีสีชมพูหรือสีแดงแซม เกสรสีเหลือง

** ดอกหลี่หรือดอกสาลี

จากฝ่ายภารกิจเขาก็พึงพอใจยิ่งแล้ว

มรรคากระบี่ของจี้เซียวเจินเหริน 'แดนมนุษย์ไร้พ่าย' ร้ายกาจเพียงใด ตัวเขาเองก็ยากจะจินตนาการ ที่ว่ากันว่าแบ่งภูผาผ่ามหาสมุทร สุดแผ่นฟ้าจรดผืนปฐพีนั้นกลายเป็นค่าเล่าลือไกลโพ้น ด้วยจี้เซียวไม่ชักกระบี่นานแล้ว

ยอดเขาฉางชุนบานสะพรั่งไปด้วยร้อยบุปผา สายลมอบอุณหมนละไม น้ำพุไหลริน ทุกสิ่งอย่างที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าล้วนมองเห็นสัมผัสได้ หลิวเสี่ยวไหวคิด คนที่จะทำเช่นนี้ได้คงมีเพียงผู้บำเพ็ญพรตที่บรรลุดังขั้นสูงสุดแล้วเท่านั้น กระมัง

คู่ร่วมบำเพ็ญของจี้เซียวน่าจะเรียกได้ว่า...สุดยอดความโชคดียิ่งของผู้บำเพ็ญพรต

ยามมีชีวิตอยู่จี้เซียวไม่เคยรับศิษย์ และยิ่งไม่มีทายาทสืบสายเลือด มีเพียงคู่ร่วมบำเพ็ญคนเดียวเท่านั้น

คู่ร่วมบำเพ็ญของเขานามเมิ่งเสวี่ยหลี่ อายุลวง* สิบเก้า เป็นเพียงผู้เดียวบนหานซานที่ไม่รู้จักวิธีจับกระบี่และใช้กระบี่ไม่เป็น

ท่าทีของสำนักกระบี่หานซานที่มีต่ออาวุโสแห่งเมิ่งผู้นี้เรียกว่าเย็นชายิ่งนัก ผู้บำเพ็ญพรตอายุยืนยาว เดิมคู่ร่วมบำเพ็ญคือสหായร่วมช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน มรรคาสูงส่ง ความรักเลื่อมทวาม

ต่อให้จี้เซียวต้องการมีคู่ร่วมบำเพ็ญจริงก็ควรเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ไม่ธรรมดา เลือกรับเอานักพรตหญิง องค์หญิงเผ่ามาร หรือองค์ชายเผ่าสูรเพื่อหานซาน เพื่อสันติสุขแห่งสามภพ เพื่อความเป็นอยู่ของผู้คนนับหมื่นพัน...ไม่ว่าเช่นไรก็ต้องมีสาเหตุเพื่ออะไรสักอย่าง

ทว่าเมื่อสามปีก่อนในวันพายุหิมะโถมกระหน่ำ เขาพาคณผู้หนึ่งกลับมาประกาศต่อหัวหล้าว่าเมิ่งเสวี่ยหลี่คือคู่ร่วมบำเพ็ญร่วมใช้โชคชะตาเดียวกับเขา

พิธีร่วมคู่บำเพ็ญเต็มไปด้วยแขกผู้มีเกียรติ ระฆังเคาะก้ำก๋ววาน มีผู้มาร่วมแสดงความยินดีจากทั่วทุกสารทิศ

* อายุลวง หรือชวีซู่ย คือการนับอายุรวมอายุในครรภด้วย 10 เดือน ให้นับเป็น 1 ปีในวันที่คลอด และไม่ว่าจะคลอดในวันไหนเดือนไหนก็ตามเมื่อพ้นวันตรุษจีนคือวันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 1 ตามปฏิทินจันทรคติจีนก็ให้นับเพิ่มไปอีก 1 ปี

ไทซังจิ้งเหลา* ประมาจารย์แห่งห่านซานปลีกสันโดษนานปีไม่ใส่ใจ
วิถีความเป็นไปทางโลก พอได้ยินเสียงระฆังมงคลก้องดังก็เรียกผู้เป็นเจ้าของ
มาถาม 'จีเซี่ยวมีใจมุ่งมั่นอยู่ในมรรคาวิถีมาแต่เล็ก ใครเล่าจะไปนึกว่าสุดท้าย
เขากลับแปดเปื้อนธูลิแดง** ฟันๆ หาไม่แล้วคงมีหวังที่จะได้ก้าวเป็นผู้สำเร็จ
มรรคผลขั้นสู่แดนสวรรค์เป็นคนแรกของโลกใบนี้'

ทุกคนแอบเห็นพ้อง แม้เรื่องขั้นสู่แดนสวรรค์จะเป็นเพียงตำนาน ทว่า
ทุกคนต่างเชื่อว่าหากจะมีผู้ใดทำได้ละก็ คนผู้นั้นย่อมต้องเป็นจีเซี่ยว

เมิ่งเสวี่ยหลี่ที่ถูกเรียกขานว่าเป็น 'ธูลิแดง' ไม่มีข้อใดอันใดแม้แต่บ่อย
สามปีก่อนเขาอายุสิบหก หลังชักนำปราณเข้าร่างได้ไม่นาน คุณสมบัติทั้ง
ทางกายและสติปัญญา ก็เทียบเคียงได้กับศิษย์นอกของห่านซาน

มรรคากระบี่ห่านซานอยู่บนวิถีแห่งความมูมานะ เต็มไปด้วยข้อบัญญัติ
เคร่งครัด เมิ่งเสวี่ยหลี่กลัวหวาดหวั่นวชอบอากาศอบอุ่น นิสัยเกียจคร้าน ไม่เข้ากับ
ลีลาท่วงทำนองแห่งห่านซานเลยแม้แต่น้อย

ศิษย์ทั้งหลายด้วยเพราะนับถือจีเซี่ยว จึงไม่กล้าแสดงท่าทีหมิ่นเกียรติ
เมิ่งเสวี่ยหลี่อย่างเปิดเผย ทำเพียงจูดรูปอธิษฐานลับหลัง หวังว่าสำนักผิดชอบ
ชีวิตของเงินเหรินจะกลับมาเป็นปกติ

ทว่าในสายตาของเด็กพรหมน้ำกวาดลานเพียงหนึ่งเดียวของยอดเขาฉางซุน
หลิวเสี่ยวไหวรู้สึกที่ว่าอาวูโสเมิ่งผู้นี้หาได้กำเริบเลียบसानถือดีว่าเป็นที่โปรดปราน
อย่างที่ภายนอกเล่าลือกันไม่

ทุกวันอาวูโสเมิ่งผู้นี้ทำก็แค่เลี้ยงปลาปลูกต้นไม้ ไม่ฝึกกระบี่นั่งสมาธิ
หากจะถามว่ามีความผิดอันใด อย่างมากก็แค่บรรลู่ได้โดยไม่ต้องเปลืองแรง
เท่านั้น ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใดครั้นแพร่สะพัดออกไปถึงกลายเป็นมีโทษมหันต์
สมควรตายได้

ยามยืมดวงตาของอาวูโสเมิ่งจะแคบเรียวจนแทบมองไม่เห็น บางคราว
ถึงกับเอ่ยปากบอก 'ขอบใจ ล้าปากเจ้าแล้ว' กับเขา ท่วงท่าอ่อนน้อมไม่ว่าจะ
กับผู้รับใช้ หัวหน้าฝ่ายการกิจ หรือแม้แต่เจ้าสำนักก็ไม่มีอันใดแตกต่าง

* ไทซังจิ้งเหลา เป็นคำเรียกผู้อาวุโสสูงในสำนักหรือตระกูล

** ธูลิแดง หมายถึงโลกโลกีย์หรือชีวิตความเป็นไปทางโลก

ครั้นคิดถึงจุดนี้หลิวเสี่ยวไหวก็นึกกันทด ภายใต้อภรณ์ที่เป็นอยู่ในเวลานี้ ภายภาคหน้าอาวุโสเมิ่งต้องทำอะไร แล้วรอดเขาจากขุนแล้ว

ขณะกำลังคิดสับสนวุ่นวาย หลิวเสี่ยวไหวก้เดินมาถึงสวนดอกไม้ ภายในสวนเขียวชอุ่มต้นไม้หนาทึบ เงาร่างเล็กๆ สีม่วงอ่อนปรากฏอยู่ท่ามกลางพุ่มพฤกษ์เขียวอ่อนเข้ม หลิวเสี่ยวไหวหยุดความคิดสับสน เดินตรงเข้าไปแสดงคารวะทักทาย

ที่ริมสระน้ำ ชายในอาภรณ์ผ้าดั้นสีม่วงอ่อนกำลังนั่งเอนอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ ท่วงท่ามีสรวม อภรณ์ผ้าดั้นวิบวาวเป็นประกายไม่คล้ายผู้บำเพ็ญพรต หากเหมือนคุณชายน้อยตระกูลมั่งคั่งในแดนมนุษย์

เขากำลังแกะเปลือกเมล็ดสน นัยน์ตาดงามละเอียดอ่อน นิ้วทั้งสิบ เรียวยาวขาวนวลไม่ต่างอันใดกับดอกบัวที่ผลิบานอยู่ในสระ

หลิวเสี่ยวไหวพูดเสียงแผ่ว "อาวุโสเมิ่ง เจินเหรินเจ้าสำนักเชิญท่านไปศาลบรรพชนเข้าร่วมพิธีไว้อาลัย"

ยังไม่ทันพูดจบ เสียงระฆังก็ดังลอยมาแต่ไกล เสียงระฆังมรณะดังก้อง ผุ่งสกุณาบินแตกตื่นตกใจ

เมิ่งเสวี่ยหลี่เงยหน้า สีหน้าหงอนสนเท่ห์ แสงสะท้อนจากในสระส่องประกายระยิบระยับอยู่บนใบหน้า เกิดเป็นสีสันหลายหลากแปลกตา

หลิวเสี่ยวไหวคิดเอ่ยปากขอผู้อาวุโสได้โปรดระงับความโศกเศร้า แต่สุดท้ายกลับอีกๆ อักๆ พูดอะไรไม่ออก อาวุโสเมิ่งคงไม่ทำให้ออกมากระมัง

"กินเมล็ดสนหรือไม่" เมิ่งเสวี่ยหลี่ถามด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

"เอ?" หลิวเสี่ยวไหวตะลึงงัน "ไม่ ไม่กิน"

เมล็ดสนหนึ่งกำมือถูกเมิ่งเสวี่ยหลี่โยนลงไป ในสระน้ำ ไม่ต่างอันใดกับกลีบบุปผาหล่นร่วง ปลาไนสีแดงทองสามตัวแย่งอาหารกันอยู่ท่ามกลางใบบัวสีเขียว

นักพรตน้อยกล่าวด้วยสีหน้าวิตกกังวล "เจ้าสำนักเชิญท่าน..."

"ขอข้าสวมนเสื่อเพิ่มอีกชั้นก่อนแล้วจะตามไป เจ้ากลับไปก่อนเถอะไม่ต้องรอนำทาง" เมิ่งเสวี่ยหลี่พูด

นักพรตน้อยเหมือนนกยูงเขาออกจากอก เขาแสดงคารวะก่อนถอยจากไป
ตุ้ม!

ครั้นปลาไนในสระกินเมล็ดสนหมด พวกมันก็กระโจนสะบัดหาง น้ำในสระ
แตกกระจายเป็นฟองฝอย

"กระโจนอันใดกัน หรือพวกเจ้าเองก็เชื่อว่าจี้เสียชีวิตไปแล้ว?" เมิ่งเสวี่ยหลี่
ลุกขึ้นบิดอาภรณ์ยาวบนตัว เปลือกเมล็ดสนหล่นกระทบพื้นดังกราว

ปลาไนพ่นฟองอย่างไร้เดียงสา

หนึ่งเดือนก่อนหน้าจี้เสียชีวิตเงินเหรินออกจากการกักตุน มุ่งหน้าไปยัง
แดนนอกพิภพเพื่อผนีกพญามารที่กลับมาเกิดใหม่ คืบก่อนเดินทางเขาได้แวะ
มาหาเมิ่งเสวี่ยหลี่

'ข้ามีของชิ้นหนึ่งจะมอบให้เจ้า รอข้ากลับมา'

กระดิ่งเตือนภัยในใจเมิ่งเสวี่ยหลี่ดังระรัว 'คำพูดเช่นนี้อัปมงคลยิ่งนัก
มีของล้ำค่าอันใด มิผู้มอบให้กับข้าเสียตอนนี้'

จี้เสียชีวิตคว้นน้อยๆ คล้ายไม่เข้าใจ เขาชี้เมฆจากไปด้วยสีหน้า
เรียบเฉย

เจ็ดวันก่อนเจ้าสำนักห่านานเดินทางมายอดเขาฉางซุนด้วยตนเอง
พร้อมกับข่าวร้าย แดนนอกพิภพพังทลาย จี้เสียชีวิตกับพญามารที่กลับมาเกิดใหม่
ตนนั้นดับสิ้นไปพร้อมกัน ร่างเหล็กสลายไม่พบแม้แต่โครงกระดูก

เมิ่งเสวี่ยหลี่ตอบ 'ข้าไม่เชื่อ'

มาวันนี้ที่ห่านานจัดพิธีเซ่นไหว้จี้ชีวิต เสียะระฆังมรณะทุ้มตำราวกับ
กำลังบอกเขาว่าเรื่องถึงยามนี้แล้ว มิได้ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าจะเชื่อหรือไม่

เมิ่งเสวี่ยหลี่ค้อมกายมองคูผิวน้ำ

"สามปีร่วมบำเพ็ญ...อย่างน้อยก็ควรมีไมตรีจิตอะไรบ้าง แต่เขากลับ
เลอะเลือนบอกตายก็คือตาย...ไม่ว่าอย่างไรก็สมควรมีคำอธิบายอะไรให้ข้า
บ้าง"

หากปลาไนเหล่านั้นพูดได้ พวกมันต้องสบถว่าผู้เป็นเจ้าของว่าหน้าไม่อาย...

ไมตรีจิตเหลวไหล สามปีพบหน้ากันแค่สามครั้ง จี๋เซี่ยวมีหรือจะจำได้ว่า
เจ้าหน้าตาเช่นไร ต่อให้คนทั้งหนานซานตายหมดสิ้น ก็ไม่มีทางที่คู่ร่วมบำเพ็ญ
จอมปลอมเช่นเจ้าจะมีโอกาสได้เสนอน้ำ

ผู้คนที่ว่าหล้าล้วนอธิบายในวาสนาของเมิ่งเสวี่ยหลี่ 'ฉางซุนนิรันดร์' คือ
อนุสรณ์สถานในน้ำใจของจี๋เซี่ยว

อันที่จริงจี๋เซี่ยวกักตนครั้งหนึ่งนานเป็นปีๆ ยอดเขาฉางซุนว่างเปล่าเงียบสงัด
เด็กพรมน้ำกวาดลานเพียงหนึ่งเดียวก็ชี้ขลาดราวกับหนูตัวจ้อย เมิ่งเสวี่ยหลี่
เฝ้าอยู่บนยอดเขาโดดเดี่ยวลำพัง หากมีมนุษย์ที่สามารถสนทนาด้วยได้ เขา
ไหนเลยจะมานั่งพูดคุยอยู่กับปลาเช่นนี้

หลังเป็นคู่ร่วมบำเพ็ญ พวกเขาทั้งสองก็ต่างใช้ชีวิตตามวิถีทางของตน
จี๋เซี่ยวหมกมุ่นอยู่กับการฝึกเพียรบำเพ็ญเหมือนดังเก่า ส่วนเมิ่งเสวี่ยหลี่
ก็เฝ้าแต่เล่นอยู่กับตัวเอง ค่อยๆ เรียนรู้วิธีสร้างสุขให้กับตน หากจี๋เซี่ยวยังไม่ตาย
วันเวลาเนิ่นนานนับร้อยปีคงได้แต่ผ่านพ้นไปเช่นนี้

เมิ่งเสวี่ยหลี่เดินข้ามสะพานแขวนพร้อมประคองเตาอุ่นมือไว้เหนืออก
ทิ้งหลักศิลาสลักอักษรคำว่า 'ฉางซุน' ไว้เบื้องหลัง

สายลมเห็บหนาวพัดโถม สองแก้มก็พลันเย็นเยียบ เขาเงยหน้ามองดู
ละอองหิมะโปรยปราย

หากค้อมมองจากท้องฟ้าเบื้องบนลงมาย่อมเห็นว่าทุกหนแห่งล้วนขาวโพลน
หมดสิ้น มีเพียงยอดเขาฉางซุนเท่านั้นที่เขียวชอุ่มสะดุดตาราวกับทรงอุ้งงูตาม
ขนาดมหึมา

ค่ายเวทที่ห้อมล้อมท้องนาเหนือยอดเขาไม่ต่างอันใดกับขามกระจกคว่ำ
มันเปล่งรัศมีออกมาจางๆ

ตลอดสามปีมานี้เมิ่งเสวี่ยหลี่ไม่เคยรับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงของ
สภาพอากาศภายนอก สารทวิสันต์ผลัดเปลี่ยนเวียนผัน ครั้นเห็นศิลานับพัน
กลับกลายเป็นขาวโพลน ป่าเขาหยดน้ำจับตัวเป็นก้อนน้ำแข็งใสเป็นครั้งแรก
เขาก็ให้รู้สึกเหมือนตนอยู่คนละภพกับผู้อื่น

เมิ่งเสวี่ยหลี่อารมณ์ดี เขาเดินเรื่อยเปื่อยอยู่บนทางเขาไปตามเสียงระฆัง เสียงที่ท่วงทศวด ไม่ว่าพบเจออะไรก็ล้วนให้รู้สึกแปลกตา

ออกห่างจากยอดเขาฉางซุนไปที่ละน้อย ในที่สุดเขาก็มองเห็นเงาคน บนทางเขามีศิษย์นอกสำนักสวมอาภรณ์นักพรตเดินผ่านไปเป็นครั้งคราว บ้างก็พกกระบี่ไว้บนเอว บ้างก็ประคองธูปเทียนไม่ก็ผลไม้ จังหวะย่างก้าว เร่งรีบ สีหน้าท่าทางเคร่งขรึม แต่กลับไม่อาจรับรู้ถึงความโศกาอาดูรใดๆ แม้เพียงน้อย

ตอนได้ยินข่าวร้ายครั้งแรก ศิษย์ที่นับถือจี้เซี่ยวจินเหรินจำนวนนับไม่ถ้วน ต่างน้ำตาอาบแก้ม หลังเจ็ดวันผ่านพ้น ทุกคนกลับกลายเป็นสงบนิ่งหนักแน่น ไม่ไหวหวั่น

ทุกสิ่งเป็นไปตามคำสั่งสอนของเจ้าสำนักห่านาน ห่านานที่สูญเสีย จี้เซี่ยวไปต้องสมัคครสมานสามัคคี ทำตัวให้เข้มแข็งมากยิ่งขึ้น จะมาทำเสียกระบวนให้ผู้คนภายนอกคิดว่ายามนี้พลังชีวิตของห่านานบอบช้ำ อ่อนแอ รังแกกันได้โดยง่ายไม่ได้เป็นอันขาด

สำหรับสำนักกระบี่ห่านานแล้ว ในเวลานี้เรียกได้ว่าพวกเขากำลัง ทำสงครามดุเดือดที่ไม่อาจใช้ดาบกระบี่อยู่

จากยอดเขาฉางซุนไปศาลบรรพชน ระหว่างทางเมิ่งเสวี่ยหลี่ต้อง เดินผ่านผาเจียเทียน

ว่ากันว่าบนยอดผาคือเรือนพำนักของจี้เซี่ยวก่อนมีคู่ร่วมบำเพ็ญ ทุกวัน ล้วนมีศิษย์เดินทางไปแสดงคารวะ อาศัยพายุหิมะหนาวสะท้านลับคมจิตกระบี่ สัมผัสจิตกระบี่ของจี้เซี่ยวจินเหรินที่ยังหลงเหลืออยู่

ทว่าเมิ่งเสวี่ยหลี่กลัวหนาว แนนอนยอมมิปรารถนาหาเรื่องลำบากใส่ตน จึงเลือกเดินไปตามเส้นทางข้ามเขาที่อยู่ทางด้านหน้า

โชคดีที่บริเวณไหล่เขามีเส้นทางสายเปลี่ยวเล็กๆ อยู่สายหนึ่ง เป็น เส้นทางไม้ค้ำแคบสูงชันลัดเลาะไปตามผ่นังผา ด้านหนึ่งของบันไดไม้ถูกฝัง เข้าไปกับผ่นังหิน ส่วนอีกด้านแขวนค้ำอยู่กลางอากาศ

เส้นทางเล็กๆ รางผู้คน จู่ๆ เขาก็หยุดเดิน บนรอยแยกระหว่างหินผา

เหมยปาดันหนึ่งยื่นกิ่งก้านส่ายไหวอยู่กลางสายลม ดอกตูมรอแย้ม
 เมิ่งเสวี่ยหลี่ยื่นมือไปหักกิ่งเหมยกิ่งหนึ่งแล้วสะบัดหิมะที่เกาะอยู่บนกิ่ง
 พลันมีเสียงตะโกนดังขึ้นจากอีกด้านของเส้นทางไม้ค้ำแคบ

"อาวโสเมิ่ง!" หลิวเสี่ยวไหวที่รายงานข่าวให้เขารู้เมื่อครู่วิ่งตรงเข้ามาพูด
 ด้วยความดีใจ "ข้าตกใจหมด นึกว่าท่านหลงทางเสียแล้ว พวกเรารีบไปกันเถอะ
 เจ้าสำนักแรงแล้ว!"

นักพรตน้อยหอบหายใจ ใบหน้าเยาว์วัยแดงระเรื่อน่ารัก เขาเอื้อมมือ
 หมายถึงแขนเมิ่งเสวี่ยหลี่

เมิ่งเสวี่ยหลี่ยิ้ม ยื่นกิ่งเหมยในมือให้นักพรตน้อยคล้ายประสงค์จะ
 มอบมันให้อีกฝ่าย

นักพรตน้อยยื่นมือรับโดยไม่ลังเล ทันทีที่ปลายนิ้วแตะถูกกิ่งเหมย
 เมิ่งเสวี่ยหลี่ก็พลิกฝ่ามือกลับกิ่งเหมยจากล่างขึ้นบน หุ้มห่อมันไว้ได้ปราณ
 คมกริบ โจมตีใส่จุดชีพจรบนข้อมือของอีกฝ่าย

นักพรตน้อยร้องเจ็บปวดออกมาคราหนึ่ง ตกใจชักเท้าถอยหลัง แคंपริบตา
 ร่วงก็ทะยานไปไกลถึงสามจั้ง* แขนเสื้อม้วนตลบหิมะปลิวว่อน

เมิ่งเสวี่ยหลี่ยื่นมือทันทีที่แตะถูกอีกฝ่าย เขายืนสงบนิ่งลดฝ่ามือลง
 กลีบเหมยสีแดงหล่นร่วงแหลกสลายอยู่ข้างเท้า

"เจ้ามิใช่เสี่ยวไหว"

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

บทที่ 3

เพื่อนหมาป่าสหายสุนัข

มานตานักพรตน้อยหดลงรวดเร็ว ถ้ามด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ "ไม่เหมือนตรงที่ใด"

"เขาเป็นคนขลาด ไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยวาจาเสียงดัง"

สีหน้าของนักพรตน้อยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม รอยยิ้มดังกล่าวบอบวลไปด้วยกลิ่นอายอุสุร ท่ามกลางหิมะโปรยปรายเครื่องหน้าทั้งห้ากลับเปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อย คิ้วและหางตาเรียวยาวขึ้น สันจมูกเชิดสูง กลายเป็นใบหน้าชั่วร้ายงดงาม

เขาเหยียดยึดร่างกายพลางเดินตรงเข้าไปหาเมิ่งเสวี่ยหลี่พร้อมกับเสียงกระดูกสันกรอบแกรบ ไม่ต่างอันใดกับต้นไผ่ที่กำลังเจริญงอกงาม เพียงชั่วพริบตาอาภรณ์นักพรตบนตัวก็เหมือนหลุดสิ้นลงไปส่วนหนึ่ง

เมิ่งเสวี่ยหลี่ชกอีกฝ่ายหมัดหนึ่ง "ข้ารู้อยู่แล้วว่าเป็นเจ้า"

ห่านซานมีการป้องกันเข้มงวด หน้าซ้ายามนี้ยังเป็นช่วงเวลาพิเศษ หากพบว่ามีคนที่ไม่รู้ห้วนอนปลายเท้าแทรกซึมเข้ามา ย่อมต้องลงมือสังหารอีกฝ่ายโดยไม่แม้แต่จะซักถาม

ทว่าเซวี่ยเซียนหมิงมิใช่มนุษย์

เขาเป็นอสูรนกยูง หยิ่งทะนงถือตนว่าสายเลือดสติปัญญาล้ำเลิศ แปลงกายได้ร้อยแปด ชำนาญศาสตร์ล่อลวงสะกดจิตใจ

เซวี่ยเซียนหมิงบริภาษ "ข้าอุตสาห์เสียงอันตรรายเข้ามาช่วยเหลือเจ้า"

ได้เปลือกตาของหกสำนักใหญ่ แต่เจ้ากลับไม่สำนึกบุญคุณคุกเข่ารำไห้
หลังน้ำมูกตะโกนเรียกข้าบิดา ไม่รู้จักคำว่าน้ำใจเสียบ้างเลย"

ในชีวิตหนึ่งจะมีเพื่อนหมาป่าสหายสุนัข* ที่คอยช่วยหาทางหนีทีไล่
ให้ยามตกอยู่ในอันตรายได้สักกี่คนกัน

แม้จะรู้สึกอบอุ่นใจ แต่เมิ่งเสวี่ยหลี่กลับปากแข็งไม่ยอมแพ้ "ช่วยเหลือข้า
เพื่ออะไร ข้ากินดีอยู่ดี มีอิสริเสรีเป็นอยู่สุขสบาย เจ้ามาหาข้าตอนนี้ เกรงว่า
คงเพราะก่อเรื่องอะไรในแดนอสูรจนมีภัยถึงตัว เลยคิดหนีมาหลบอยู่กับข้า
ที่นี่เสียมากกว่า"

"เฮอะ เจ้าถูกจี้เสี่ยวเลี้ยงจนโง่มแล้วกระมัง!" ด้วยรู้ว่าเมิ่งเสวี่ยหลี่
พูดเรื่อยเปื่อย เสวี่ยเซี่ยนหมิงจึงคร้านจะต่อปากต่อคำด้วย เขาหยิบเอายันต์
ทำลายล้างออกมาสามแผ่น "เพลิงอสูรจะทิ้งร่องรอยไว้ จึงได้แต่ต้องใช้ของเล่น
ของแดนมนุษย์พวกนี้..."

เมิ่งเสวี่ยหลี่คิดว่าแขนอีกฝ่าย "เจ้าคิดจะทำอะไร"

"กระเบิดที่นี้ แยกเจ้าบินออกไป ที่เขาได้ผาเจียเทียนกระเบิด อาวุโสเมิ่ง
ตกลงไปในเหวลึก เป็นตายมีอาจู้ คล้ายปลิดชีพบูชาสัมพันธคุ่มร่วมบำเพ็ญ'
เจ้าคิดว่าอย่างไร ตอนนี้นักกระปีหานซานลั่นยุงจนหัวใหม่ ไหนเลยจะ
มีเวลามาสนใจเจ้า"

"หลังจากนั้นแล้ว เจ้าจะให้ข้าหนีไปที่ใด" เมิ่งเสวี่ยหลี่พูดเสียงแผ่ว
"แดนอสูรข้าก็ไม่อาจกลับไปได้อีก"

"ไม่ไปแดนอสูร ข้ามีที่พำนักลับแห่งหนึ่งในแดนเว้งว้าง"

บริเวณรอยต่อระหว่างภพทั้งสามอันได้แก่แดนมนุษย์ แดนอสูร และ
แดนมารคือทุ่งราบรกร้าง ไร้ซึ่งกฎเกณฑ์ ไอทียัพซบเซา มักสิ้นไหวพียงหลายอยู่
บ่อยๆ มนุษย์เรียกมันว่า 'แดนนอกพิภพ' อสูรเรียกมันว่า 'แดนเว้งว้าง'

เสวี่ยเซี่ยนหมิงพูดด้วยความวาดหวัง "แม้จะไกลอยู่สักหน่อย แต่อย่างน้อย
ก็ปลอดภัย ไว้เจ้าสั่งสมฟื้นฟูกำลัง สร้างญาณอสูรขึ้นได้ใหม่ อีกสิบแปดปี
ให้หลังค่อยสำแดงอิทธิฤทธิ์กันอีกครั้งราว! ถึงตอนนั้นเขาตงซานของเราจะยอม

* เพื่อนหมาป่าสหายสุนัข เป็นสำนวน หมายถึงเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวที่ไม่ได้ทำธุรกิจร่วมกัน หรืออีกนัยหนึ่ง
หมายถึงเพื่อนเลว

รุ่งเรื่องขึ้นอีกครั้ง หยั่นแย้วสามภพ! ไปกันเถอะ พวกเราค่อยๆ ค่อยกันระหว่างทาง"

เขาคิดว่าที่น้ำกลั้วที่สุดบนห่านานมิใช่ค้ายเวทปกป้องภูษาหรือมนตร์สะกดขับช้อนพวกนั้น สิ่งต่างๆ เหล่านั้นมิได้สร้างความหวาดหวั่นอันใดต่อเขา หากแต่เป็นจิตกระบี่ที่จี้เขี้ยวหลงเหลืออยู่ ถึงจะมองไม่เห็นจับต้องมิได้ แต่กลับกำจายอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ชวนอกสั้นขวัญแขวน

มิเสียที่ที่จี้เขี้ยวได้รับการขนานนามให้เป็น 'แดนมนุษย์ไร้พ่าย' ขนาดคนตายไปแล้ว จิตกระบี่กลับยังคงอยู่

เมิ่งเสวี่ยหลี่ส่ายหน้า "เจ้าไปก่อนเถอะ ที่นี่ยังมีเรื่องให้ข้าต้องจัดการอีก"

เซวี่ยเซียนหมิงเริ่มหมดความอดทน "อะไรนะ"

เมิ่งเสวี่ยหลี่เก็บยิ้ม "การตายของจี้เขี้ยวยังไม่กระจ่างชัด สองสามวันนี้ ข้าเฝ้าคิดคำนวณ..."

บนโลกนี้ผู้ใดกันที่ชิงชังจี้เขี้ยวที่สุด ปรารถนาจะเห็นเขาตายที่สุด หลังคนตายจากผู้ใดที่ ได้รับผลประโยชน์มากที่สุด ทั้งยังพัวพันถึงสามภพ สลับซับซ้อนโยงใยไปทั่ว ยากจะจัดการให้กระจ่างแจ้งได้ในระยะเวลาสั้นๆ

เซวี่ยเซียนหมิงตะลึง "มิใช่เจ้าหอรอกหรือที่เป็นคนลงมือ"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ตักตะลึงยิ่งกว่า "เขาเป็นคู่ร่วมบำเพ็ญของข้า ข้ามีเหตุผลใด ต้องพวกราชชีวิตเขา"

"ก็เพื่ออิสระอย่างไรเล่า ถึงเขาจะเคยช่วยชีวิตเจ้า แต่ก้กักขังเจ้าไว้ในกรง" เซวี่ยเซียนหมิงทอดตามองไปทางยอดเขาจางซุน เอ่ยอย่างมีเหตุผล "ที่รบบพยัคฆ์ตกยาก หาดต้นมังกรล่าเค็ญ สามปี ไม่น่าเชื่อจริงๆ ว่าเจ้าจะทนได้"

"ไม่ใช่ฝีมือข้าจริงๆ" เมิ่งเสวี่ยหลี่ตะลึงงันเล็กน้อย เขานึกไม่ถึงว่าแม้แต่ว่าตัวเขาก็ยังกลายเป็นผู้ต้องสงสัยมีแรงจูงใจให้สังหารจี้เขี้ยว ทว่าเพียงไม่นาน เขาก็ยิ้มตอบกลับอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว "ยามนี้ข้าก็เป็นแค้โคมสะคราญไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะมัดไก่"

เซวี่ยเซียนหมิงใคร่สำรวจ

ครั้นเห็นว่าไม่อาจหลบหนีได้ในระยะเวลาสั้นๆ เซวี่ยเซียนหมิงจึงได้แต่

เก็บยันต์ทำลายล้าง ระเบิดระว่างก่อนกลับสู่สภาพของนักพรตน้อยหลิวเสี่ยวไหว อีกครา จุดเมิ่งเสวี่ยหลี่นั่งลงกับพื้น

บนเส้นทางไม้ค้ำแคบแขวนลอยอยู่เหนือหน้าผา พวกเขาหันหลังให้ผนังหิน ด้านล่างคือเหวลึกหมื่นจั้ง มีหมอกหนาเมฆาคล้อยบดบัง

"ได้ ในเมื่อไม่ใช่ฝีมือเจ้า เช่นนั้นก็ไม่ต้องหนีความผิด" เขาตั้ง กิ่งเหมยในมือเมิ่งเสวี่ยหลี่ไปถือไว้ วาดเส้นแนวตั้งสามเส้นขึ้นบนพื้น "ฟังข้า อธิบาย หนึ่ง การรักษาค่ายเวทเหนือยอดเขาฉางซุนไว้นั้นเป็นเรื่องสิ้นเปลือง มหาศาล เดิมหานซานก็ไม่ต้อนรับเจ้าอยู่แล้ว ยิ่งตอนนี้ไม่มีจี้เซี่ยวแล้วด้วย พวกเขายอมไม่คิดสิ้นเปลืองเลี้ยงดูเจ้าแน่ เจ้าอยู่หานซาน ฐานะเรียกได้ว่า กลิ่นไม่เข้ากายไม่ออก สอง ยามจี้เซี่ยวยังมีชีวิต เขาสร้างศัตรูไว้มันน้อย ศัตรู พวกนั้นไม่อาจล้างแค้นเอากับเขาได้ สุดท้ายเกลียดอีกาบนหลังคาบ้าน* ย่อมไม่แคล้วต้องชิงชิงเจ้าด้วย สาม จี้เซี่ยวตายแล้ว สมบัติที่เขาเหลือทิ้งไว้ ย่อมกลายเป็นของที่ไม่มีเจ้าของ เจ้าคิดดูสิว่ามีคนก็มาน้อยที่อยากได้มันมา ไว้ในครอบครอง"

เมิ่งเสวี่ยหลี่ล้าพองใจพูดตัดบท "สมบัติที่จี้เซี่ยวเหลือทิ้งไว้ มิเท่ากับ เป็นของข้าหรือไร"

เซวี่ยเซียนหมิงนึกอยากผลักอีกฝ่ายตกหน้าผาจะได้สิ้นเรื่องสิ้นราว

"เลิกพูดเล่นได้แล้ว เจ้าเป็น..." เขาชะงัก ฝืนเลือกใช้คำอื่นออกมา "คู่วรุม บำเพ็ญม่ายของจี้เซี่ยว เดิมสมควรมีสิทธิ์สืบทอดมรดกที่เขาทิ้งไว้ให้มากที่สุด ทว่ายามนี้แค่จะป้องกันตัวเองก็ยังไม่ไหว ได้แต่อาศัยหานซานคอยปกป้อง คุ่มครอง แค่นี่สามจุดที่ข้าเข้ามา สถานการณ์ของเจ้ายามนี้ก็ไม่ได้ต่างอันใดกับ มากอับจน อยู่แดนมนุษย์เจ้ายังมีทางออกอะไรอีก!"

เมิ่งเสวี่ยหลี่มองอีกฝ่ายด้วยสายตาชื่นชม เขาตั้งกิ่งเหมยกลับ วาดวงกลม หวงขึ้นข้างๆ เส้นทั้งสาม

"ไม่เพียงสามจุด หกสำนักใหญ่ในแดนมนุษย์วันนี้ล้วนอยู่พร้อมหน้า เจ้าคิดว่านอกจากหานซานแล้ว สำนักอื่นๆ อีกห้าสำนักเป็นเช่นไร"

* มาจากสำนวน 'เกลียดเขาย่อมพาลเกลียดอีกาบนหลังคาบ้านเขา' อุปมาถึงเมื่อไม่ชอบใครสักคนย่อมพาลเกลียดคนหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้อกับคนคนนั้นด้วย

เซวียเขียนหมิง "หรือเจ้าคิดจะหิวเวทศาสตร์ที่จี๋เซียวทิ้งไว้ อุ่มผีมา* ไปออกเรือนใหม่ สวามีรักดีต่อสำนักอื่น หากที่พำนักใหม่ อย่าคิดดีกว่า สำนักใดบ้างเล่าที่เอาชนะผู้ฝึกกระบี่หอนานได้"

เมิ่งเสวียหลี่ส่ายหน้า "ก่อนจี๋เซียวรู้แจ้ง สำนักหมิงเยวี่ยอยู่กับสำนักหอนาน ดูลำบากกันเรียกได้ว่าสมน้ำสมเนื้อ ผู้คนเรียกขาน 'ได้หู เห็นอชาน' ส่วนสำนักอื่นๆ อีกสี่สำนัก สำนักคู่อื่นกวนมีสัมพันธ์ที่ดีกับหมิงเยวี่ยหู สำนักชงเฟิงกู่ เป็นสำนักแพทย์ อารามหนานหลังชื่อเป็นสำนักบรรพชิต พวกเขาต่างพยายามวางตัวเป็นกลาง ส่วนพวกผู้ควบคุมสัตว์บนเขาเปยหมิงชาน ไม่ว่าใครก็ล้วนขัดหูขัดตาพวกเข้างตั้งสิ้น พุดหรือไม่พุดถึงก็หาเป็นไรไม่ นอกจากหกสำนักใหญ่แล้ว พรรคเล็กพรรคน้อยที่จุดยืนไม่แน่มั่นนอนนั้นมียู่มากมายกว่าดวงดาวบนท้องนภาเสียอีก..."

ต้นสนต้นปีหน้า อาศัยจ้งหะแดนสนธยาอันใหม่เปิดขึ้นอีกครั้ง แบ่งทรัพยากรที่ใช้ในการบำเพ็ญเพียรภายในแดนมนุษย์ลวงหน้ายี่สิบปีอีกคราว ยามนั้นหอนานยังจะรักษาตำแหน่งสำนักอันดับหนึ่งได้อีกหรือไม่ก็ยังไม่รู้แน่..."

เมิ่งเสวียหลี่หักกิ่งเหมย "ภายในวันววยภายนอกภูกราณ ต่อให้หอนานยอมดูแลข้าด้วยเห็นแก่หน้าจี๋เซียว ถึงยามนั้นเกรงว่าเรียวกำลังอาจไม่พอชีวิตข้าถูกลิขิตไว้แล้วว่ามีโอกาสใช้ชีวิตได้อย่างสงบสุข"

เซวียเขียนหมิงนิ่งเงียบ เขานึกถึงคำพูดประโยคหนึ่งที่เคยได้ยินมานานแล้วได้...

ความยำเกรงที่มีต่อจี๋เซียวเงินเหรินรักษาสันติสุขของแดนมนุษย์

"แล้วเจ้ายังไม่ไปอีก? จะรอตายเพื่อหอนานหรือไร" เขาเขย่าขากระวนกระวายพลางเอ่ยวาจาเหน็บแนม "ยามนั้นเพื่อรักษาชีวิต เจ้าถึงรับปากร่วมบำเพ็ญเพียรกับเขา คู่ร่วมบำเพ็ญจอมปลอมเช่นพวกเจ้ายังจะพุดเรื่องความรักแท้จริงอันใด"

เมิ่งเสวียหลี่มิได้ขัดเคือง ตรงข้ามกลับยิ้ม "เจ้าดูข้าให้ดีๆ ร่างกายนี้องคาพยพมนุษย์ภายใน เส้นเอ็นผิวหนังนังมนุษย์ภายนอก เลือดเนื้อที่จี๋เซียว

* ฟินผีมา เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องดีด 4 สาย จำพวกเดียวกับกีตาร์ ทำจากไม้ รูปทรงเลียนอย่างลูกผีมา (มะพร้าวจีน)

สร้างขึ้นเพื่อข้า ช่วยข้าถอดครกเปลี่ยนกระดุกหมดสิ้น ยามนี้ข้าเป็นมนุษย์แล้ว จะเอาอะไรไปสร้างญาณอสูร ทำได้ก็แค่เพียงฝึกพลังศักยภาพของแดนมนุษย์ เริ่มต้นใหม่หมดทุกอย่าง ในเมื่อแดนอสูรถือว่าข้าตายไปแล้ว เช่นนั้นก็ปล่อย ให้ข้าตายไปเถอะ เม็งเสวี่ยหลี่ต่างหากที่ยังมีชีวิตอยู่"

เซวี่ยเซียนหมิงตะลึงราวกับไม่เชื่อว่คำพูดดังกล่าวจะหลุดออกมาจาก ปากอีกฝ่าย

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่เซวี่ยเซียนหมิงก็พึมพำกับตัวเอง "เจ้าไม่คิด ล้างแค้นแล้วกระนั้นหรือ ไม่ปรารถนาจะเป็นราชันอสูร ตัดสินใจสละสิ้น ทุกอย่าง?"

เม็งเสวี่ยหลี่ไม่ตอบ เขาพูดซ้ำๆ "วันนี้เจ้าเสี่ยงอันตรายมาที่นี้ ข้ายอม จดจำใส่ใจ ทว่าข้าติดหนี้ชีวิตจี้เซียว ดังนั้นจึงไม่อาจจากไป"

ลมเหนือค้ำราม หิมะฟุ้งตลบ นกกรัศมีสามจิ้งเมฆหมอกปกคลุมไปทั่ว ไม่อาจมองเห็นเส้นทางไม้คืบแคบใต้ฝ่าเท้า

เม็งเสวี่ยหลี่ลุกขึ้นยืน "ส่วนที่เจ้าถาม ข้าอยู่แดนมนุษย์ยังมีทางออกอะไรนั้น ข้าเองก็ไม่มีคำตอบ บอกได้เพียง..." เขายิ้ม "มรรคาสามพัน สวรรค์มีตัดหนทาง มนุษย์*"

"เจ้าเปลี่ยนไปแล้ว" เซวี่ยเซียนหมิงกลับมาเยือกเย็นอีกครั้ง "ตอนนี้ ข้าใคร่อยากรู้ อริยกระบี่จี้เซียวเป็นคนเช่นไร"

เมื่อรวมสองประโยคเข้าด้วยกัน ความหมายที่แฝงอยู่ก็พลันปรากฏชัด เขาคิดว่าจี้เซียวเปลี่ยนแปลงอีกฝ่าย

แม้ในใจเม็งเสวี่ยหลี่จะบอกว่าไม่ใช่ แต่เขากลับมิได้โต้แย้ง

"เขานะหรือ เขาเป็นคน..."

เซวี่ยเซียนหมิงเตรียมฟังอีกฝ่ายร่ายพล่ามยาวเหยียด บรรยายบุญคุณ ความแค้นยับยั้งที่มีต่อจี้เซียว

เม็งเสวี่ยหลี่ขยับปากหลายต่อหลายครั้ง ทว่าวาจากลับติดอยู่ในลำคอ กล่าวออกมาได้แค่เพียงห้าพยางค์

* 'มรรคาสามพัน สวรรค์มีตัดหนทางมนุษย์' หมายถึงมีเส้นทางหรือวิธีอีกมาก ทุกรูปแบบยังมีหวัง

"เป็นคนดีคนหนึ่ง"

คำตอบดังกล่าวทำเอาเซวียเขียนหมิงนึกอยากสบต้ามารดาอีกฝ่าย

คนดีคืออะไร

หนึ่งกระบี่เหินไกลสามพันหลี่ ปราบมารร้ายภูตผีสูญสลายเงาเก้าถ่าน
เป็นคนดี ประคองคนชราที่ล้มอยู่กลางถนน ช่วยเด็กที่ถูกอันธพาลรังแกก็
นับเป็นคนดีเช่นกัน

ทว่าฝ่ายแรกมักถูกเรียกขานให้เป็นบุพพาคจารย์ นักพรต จอมเวท
อริยกระบี่... ฉายานามน่าเลื่อมใสต่างๆ มากมาย

มีก็แต่คนธรรมดาสามัญที่ไม่ทำอะไรขมขื่นไม่มีที่ให้ชื่นชมยกย่อง โชคดี
ที่ไม่เคยทำผิดใหญ่หลวง ดังนั้นยามที่ผู้คนพูดถึงอาจเอื้อนเอ่ยเลอะเลือนออก
มาว่า 'อย่างน้อยก็เป็นคนดีคนหนึ่ง'

เซวียเขียนหมิงตะลอนอยู่ในแดนมนุษย์เนิ่นนาน คั่นเคยกับประเพณีของ
พวกมนุษย์ดี จึงมิให้ค่าให้ราคาอันใดกับถ้อยความดังกล่าว

เมิ่งเสวียหลี่คิดอยู่ในใจ การขึ้นเป็นสุดยอดอริยกระบี่มิใช่่ง่าย แต่
การเป็นทั้งอริยกระบี่และคนดีในเวลาเดียวกันกลับยากยิ่งกว่าหลายร้อยเท่า

เหตุผลคืออะไร เขาคิดใคร่ครวญอยู่บ่อยครั้งเขาอาจซุนนานสามปีถึง
ค่อยๆ เข้าใจ

เขาตอบให้เป็นผู้เป็นสหาย "ไปเถอะ ข้าจะไปส่งเจ้าอีกสักกระยะ แม้นมีวาสนา
พวกเราคงได้พบพานกันในแดนมนุษย์อีก"

ขณะที่เซวียเขียนหมิงกำลังจะเอ่ยปากพูด จู่ๆ เขาก็หยุดนิ่ง เสียงฝีเท้า
แผ่วเบาจนไม่อาจได้ยินดังขึ้นอยู่กลางพายุหิมะ

เมิ่งเสวียหลี่ขยับริมฝีปากบอก "มีคน"

ยามนี้ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเซวียเขียนหมิงจับไวกว่าเขามากนัก
ครั้นพบว่าผู้ที่มานั้นมาเพียงลำพัง ข้าพญาบ่่าเพ็ญต้อยต่ำ เขาก็มีนึกสนใจ
อาศัยใบหน้าของนักพรตน้อยก็มหน้าก้มตาเดินตามหลังห่างจากเมิ่งเสวียหลี่
สองก้าว

เมิ่งเสวียหลี่ประคองเตาอุ่นมือไว้เหนืออก เยกหน้าเล็กน้อย ย่ำเท้า

ออกเดินด้วยอาการปฏิกิริยาสมกับเป็นคู่ร่วมบำเพ็ญของจี้เซียว

เสียงฝีเท้าจากอีกฟากดั่งโกลีเข้ามาเรื่อยๆ บนทางโค้งเหนือเส้นทางไม้ค้ำแคบ คนทั้งสองพบเจอกันระหว่างทาง

การเผชิญหน้ากันอย่างกะทันหันทำให้เด็กน้อยในอาภรณ์นักพรตสะดุ้ง อุทานเสียงแผ่ว "อ้าว อา...อาวุโสเมิ่ง เมื่อสักครู่ท่านเจ้าสำนัก..."

เซวี่ยเซียนหมิงซันมอง บังเอิญจริงๆ เด็กน้อยคนนี้มีใช้นักพรตน้อยแห่งยอดเขาฉวนหรือไร ชี้ชลาตจริงๆ ด้วย...แยะแล้ว! ตอนนี้น้ำเข้าคือใบหน้าของเขา!

เมิ่งเสวี่ยหลี่แปลงเสียงเตือน ทว่ากลับเข้าไปเสียแล้ว

ใบหน้าที่เหมือนกันราวกับแกะของคนสองคน ดวงตาทั้งสองสอดประสาน "เจ้า!"

หลิวเสวี่ยไหวดวงตาเบิกกว้าง สะท้อนภาพตนเองอีกคนหนึ่ง

นักพรตน้อยหายใจไม่ทัน ตาสองข้างเหลือค้าง ลื่นสติไปทันที

เซวี่ยเซียนหมิงตกใจทำอะไรไม่ถูก "ไม่เคยนึกมาก่อนว่าจะมีคนถูกข้าฆ่าปิดปากอยู่บนหอนซานเช่นนี้ เขามันโหดร้ายจริงๆ!"

บทที่ 4

งามกึ่งามอยู่

เซวี่ยเซี่ยนหมิงมาช่วยสหายหนี เดิมเตรียมตัวถูกยออดฝีมือห่านนาน พบเจอร่องรอย ตัดหางเอาตัวรอด ทั้งรอยเลือดสามพันหลี่เพื่อลวงหลอกไว้ เรียบร้อย แต่ใครเล่าจะรู้ว่าทุกอย่างกลับดำเนินไปอย่างราบรื่นเหลือเชื่อ ขณะที่กำลังจะรอดพ้นออกไปได้ เรือกลับล่มในคุน้ำ... นำปวดหัวยิ่งนัก

เมิ่งเสวี่ยหลี่ทำมือห้ามส่งเสียง เขายื่นแขนออกไปประคองร่างนักพรตน้อย บนพื้น

เซวี่ยเซี่ยนหมิงเห็นเมิ่งเสวี่ยหลี่สีหน้าสงบนิ่งเยือกเย็นเช่นนั้นก็คิดว่าเขาคงตัดสินใจเตรียมลงมือปิดปากพยานแน่แล้ว นักพรตน้อยผู้นี้ใช้คร้ายแท้

พลังปราณของเมิ่งเสวี่ยหลี่ไหลผ่านร่างนักพรตน้อย หลิวเสี่ยวไหวค่อยๆ กลับมาได้สติ แววดาญงงสงสัยอยู่ครู่หนึ่ง เขายกนิ้วชี้ไปทางเซวี่ยเซี่ยนหมิงอย่างรวดเร็ว

"อาวุโสเมิ่ง! ข้าต่างหากเสี่ยวไหวตัวจริง! เขาเป็นปีศาจไม่ใช่ เขาปลอมตัวเป็นข้า! เจ้าใจทรอกล้ำเข้ามาท่าเรือเสียบसानถึงห่านนาน หลอกลวงผู้อาวุโส!" นักพรตน้อยผลุนผลันลุกขึ้น เนื้อตัวสั่นสะท้านหวาดหวั่นอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้าซีดเผือด แต่ถึงกระนั้นกลับชักเท้าขวางเมิ่งเสวี่ยหลี่ไว้ทางด้านหลัง "ผู้อาวุโสไม่ต้องกลัว! ข้าจะรายงานฝ่ายการกิจเดี๋ยวนี้ไม่ ส่งข่าวบอกเงินเหรินเจ้าสำนักให้เดินทางมากำจัดปีศาจร้าย..." พูดจบเขาก็เก็บถุงสัมภาระขึ้น หยิบเอากระบี่ไม้เล่มหนึ่งออกมา

ผู้มีฝีมือร้ายกาจที่เขาเคยพบเห็นก็มีแค่หัวหน้าฝ่ายการศึกเท่านั้น ไหนเลยจะรู้จักวิธีติดต่อเจ้าสำนัก ที่พูดเหลวไหลเช่นนั้นออกมา ก็เพียงเพราะร้อนใจหมายขู่ว่าจะร้ายให้ล่าถอย

เห็นเช่นนั้นช่วยเขียนหมิงก็นึกสนุก เขาใช้สองนิ้วคืบตัวกระบี่ที่กำลังไหวสั่น ออกแรงเพียงน้อย 'เปาะ' กระบี่ไม้ครึ่งท่อนถูกเขาโยนลงจากเส้นทางไม้ค้ำแคบ หล่นหายลงไปในเหวลึกท่ามกลางทะเลหมอกเมฆสุดลูกหูลูกตา

หลิวเสี่ยวไหวตะลึง เอ่ยปากร้องลั่น "อาวุโสเมิ่ง รีบไป!"

เห็นเมิ่งเสี่ยวหลี่ตกใจไม่พูดไม่จาเช่นนั้น ช่วยเขียนหมิงก็คิดว่าหลายปีมานี้เจ้าพักพิงอยู่ที่หอนซานจนกลายเป็นพวก 'ไม่มีพิษมีภัย อ่อนแอแม้แต่จะต้านแรงลมก็ยังไม่ไหว' ไปเพียงใดกันนะ

มีแต่เด็กเจ็ดขวบเท่านั้นถึงจะถูกเจ้าหลอกได้ หน้าไม่อายแท้!

เมิ่งเสี่ยวหลี่ถึงตาใส่เขาคธาหนึ่ง ลูกจุมูกละล้าละล้ง ก่อนจะค้อมกายปลอบนักรบรตน้อย

"เสียวใจ เขาเป็นสหายของข้า เมื่อครู่เพราะอยากล้อเจ้าเล่นจึงปลอมตัวเป็นเจ้า รอหลอกเจ้าอยู่ที่นี่ ข้าต้องขอร้องเจ้าแทนเขาด้วย ส่วนกระบี่พุ่งนี้ ข้าจะหาอีกเล่มมาชดใช้ให้ เอาจเล่มที่ดีกว่านี้..."

ช่วยเขียนหมิงเผยร่างเดิม เหมือนไม่เข้าใจสถานการณ์ในเวลานี้เท่าใดนัก เขาได้ยื่นเมิ่งเสี่ยวหลี่พูดเนิบๆ ต่อว่า "คู่ร่วมบำเพ็ญข้าสิ้น สหายเป็นกังวลเกรงข้าจะเป็นทุกข์เกินไปจึงขึ้นเขามาเยี่ยมเยียน น่าเสียดายมาได้จังหวะข้ากำลังจะไปศาลบรรพชน เจ้าช่วยรับรองแขกแทนข้าที่ พาเขากลับไปนั่งรอข้าที่ยอดเขาสักครู่ได้หรือไม่"

นักรบรตน้อยปาดเช็ดน้ำตาบนใบหน้าวุ่น สีหน้าขาวซีดกลับกลายเป็นแดงระเรื่อ เขาหันไปแสดงคารวะช่วยเขียนหมิง "เสียมารยาทแล้ว ผู้อาวุโสท่านนี้ได้โปรดตามข้ามา"

หลิวเสี่ยวไหวรู้สึกที่ตัวเองทำยอดเขาจางซุนเสียหน้า แยกเพียงเล่นสนุกให้อาวุโสเมิ่งเบิกบานใจก็เท่านั้น แต่ตัวเองกลับตื่นตระหนกเกินพอดี ท่าทางเหมือนไม่เคยผ่านโลกมาก่อน อาวุโสเมิ่งมิใช่คนเจ้าอารมณ์ไม่เพียงไม่ตำหนิ

ว่าเขาไร้มารยาท แต่ยังไม่ลอบขโมยเขาอีก

เซวี่ยเซียนหมิงขมวดคิ้ว เฟ่งมองเมิ่งเสวี่ยหลี่ เช่นนี้ก็ได้ด้วยหรือ

ไม่ต้องสังหารคน ไม่ต้องหนีเอาชีวิตรอด ไม่ต้องรบกวนค่ายกระป๋องห่านาน เพียงลมปากพูดอย่างไร ชาวบ้านก็เชื่ออย่างนั้น? สามารถอยู่ร่วมกับสำนักกระป๋องห่านานที่ได้ชื่อว่าเย็นชาแล้งน้ำใจง่ายดายเช่นนั้น?

เมิ่งเสวี่ยหลี่ไม่ได้มองดูอีกฝ่าย เขาตบศีรษะนักรบต๋อน้อยเบาๆ ด้วยความเอ็นดู

"ไปเถอะ"

หลังคิดดูอีกที เซวี่ยเซียนหมิงก็รู้ว่าตนพลาดไปแล้ว ผู้คนที่หัวล้านต่างรู้ดีว่าเมิ่งเสวี่ยหลี่โชคที่ได้แต่งงานกับจี้เซี่ยวโดยมิต้องพยายามอะไร นอกเสียจากจี้เซี่ยวไร้ประโยชน์ จะมีผู้ใดนึกเคลือบแคลงสงสัยคำพูดของเขา

ครั้งแล้วเซวี่ยเซียนหมิงก็เดินตามนักรบต๋อน้อยข้ามสะพานแขวน เข้าสู่ออดเขาฉางซุน สู่อากาศเย็นสดชื่นชุ่มชื้นเต็มเปี่ยมไปด้วยไอทิพย์เข้าปอด ป่าเขาเขียวชอุ่มปรากฏขึ้นต่อสายตา สิ่งปลูกสร้างงดงามแต่ตั้งอยู่ใจกลางทัศนียภาพวิจิตรตระการตาอย่างหาที่สุดมิได้

เซวี่ยเซียนหมิงถาม "ปกติอาวุโสเมิ่งของเจ้าวันๆ เขาทำอะไรบ้าง"

นักรบต๋อน้อยตอบอย่างรอบคอบนอบน้อม "อาวุโสเมิ่งอุปนิสัยไม่ยินดียินร้าย ชอบอยู่ใกล้พุ่มพฤษ์บุปผา ต้นจินชื้อเถา* บนยอดเขาล้วนเป็นอาวุโสเมิ่งปลูกเองกับมือ ปกตินอกจากนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ดอกไม้จิบสุราอ่านบทละครพื้นเมือง เอ้อ...อ่านคัมภีร์เต๋าแล้ว ยังเลี้ยงปลาในไว้สามตัว หนูผีเก็บทรัพย์อีกฝูงหนึ่ง..."

เซวี่ยเซียนหมิงคิด มิน่าเสวี่ยหลี่ถึงไม่ยอมกลับ จี้เซี่ยวมือเดิบ สร้างแดนสวรรค์กลางภูเขาหิมะ เลิศล้ำยิ่งกว่าแดนสวรรค์ไว้ถึงเพียงนี้

ไม่ว่าใครถูกเลี้ยงไว้ในดินแดนงดงามเช่นนี้ เกรงว่าต่อให้ยกตำแหน่งราชันอสูรให้ เขาก็ไม่ปรารถนาแล้ว!

* ต้นจินชื้อเถา ชื่อวิทยาศาสตร์ Hypericum monogynum L. เป็นไม้พุ่มที่มีดอกสีเหลือง มีก้านเกสรยาวเป็นช่อคล้ายพุ

"อาวูโสเม็งยังมาไม่ถึงอีกหรือ" เจ้าสำนักหอนซานกระซิบถามหัวหน้าฝ่ายการกิจ

หัวหน้าฝ่ายการกิจเอ่ยตอบ "ข้าส่งคนไปเชิญแล้ว"

ที่ลานนอกศาลบรรพชน ศิษย์ฝ่ายในพันกว่าคนสวดคัมภีร์เต๋าจบแล้ว ถึงคราวแขกหรือในศาลบรรพชนร่วมแสดงความเสียใจตามลำดับ

หัวหน้าฝ่ายการกิจรู้สึกวิตกกังวล อาวูโสเม็งอายุยังน้อย หน้าซ้ำเพียรบำเพ็ญกตัญญูไม่เลิกซึ่ง ต้องรับมือกับพิธียิ่งใหญ่เช่นนี้อาจตกประหวั่นไต่ได้ง่าย ทว่าเขาเป็นญาติสนิทเพียงหนึ่งเดียวของจี้เซียวจินเหริน ไม่มีเหตุผลที่จะไม่มาจตุรพักกาะระ จึงหวังว่าจะไม่เกิดเรื่องขัดข้องอันใดขึ้น

"อาวูโสเม็งมาถึงแล้ว..." ขณะกำลังพูด ผู้รับใช้หนุ่มรายหนึ่งก็ตะโกนแจ้งข่าวเสียงดัง

หลังจัดการเรื่องยุ่งยากบนทางเขาเรียบร้อย เม็งเสวี่ยหลี่ก็เร่งเดินทางมวยผมยุ่งเหยิงไม่เป็นระเบียบบอบอุ้งเล็กน้อย ลมหายใจหรือก็ไม่สงบนิ่ง ท่าทางนำเวหนาดังประโยคที่ว่า 'คู่ร่วมบำเพ็ญสิ้นอายุขัย คนที่ยังอยู่ก่อนขวัญแหวน'

ศาลบรรพชนหอนซานเป็นอารามสูงใหญ่ อบอุ่นไปด้วยกลุ่มควันแสงเทียนหรรพหู่

ปลายสุดของศาลบรรพชน ผนังทั้งผืนเต็มไปด้วยป้ายวิญญาณบรรพชน ประหนึ่งเจดีย์สูงตระหง่านสลับทับซ้อนนำเกรงขามเลื้อยลามขึ้นไปถึงเพดานราวกับป้ายชื่อเหล่านั้นกำลังค้อมมองดูผู้คนที่อยู่ท่ามกลางควันรูปเปลวเทียน

ทันทีที่เม็งเสวี่ยหลี่ก้าวผ่านธรณีประตูเข้าไป สายตานิ่วร้อยก็หันมาจับจ้องอยู่บนร่างเขาทันที เพราะไม่รู้ว่าตัวเองควรไปทางใดต่อเม็งเสวี่ยหลี่จึงได้แต่หยุดนิ่งอยู่กับที่

เจ้าสำนัก ประมุขยอดเขาแต่ละแห่ง รวมถึงผู้อาวูโสที่แยกยืนอยู่ในศาลบรรพชนตลอดสองฟากคือเจ้าภาพ

ส่วนตำแหน่งอื่นของสำนักต่างๆ กลางศาลบรรพชนกลับแตกต่างกันออกไปอย่างเห็นได้ชัด อารภรณ์บนร่างแม้จะแตกต่างกันแต่มิได้ดูยุ่งเหยิง พวกเขาท้งหมดล้วนเป็นแขก

มีเพียงเขาเท่านั้นที่ราวกับอยู่ผิดที่ผิดทาง ครึ่งเจ้าภาพครึ่งแขก ถูกผู้คนจับจ้องชวนอึดอัด

ทว่าเมื่งเสวี่ยหลี่กลับไม่รู้สึกรังเกียจ ขณะกำลังคิดจะทักทายกับทุกคน สามปีตัดขาดจากโลก ยามนี้ไม่ว่าเห็นผู้ใดเขาก็ล้วนอยากสานสัมพันธ์ด้วย "เสวี่ยหลี่ มาแล้วหรือ ได้โปรดระวังความปลอดภัยคร้า"

ทุกคนต่างแหวกช่องออกเป็นทาง ชายชราใบหน้าผายผอมท่วงท่ากระฉับกระเฉงในอาภรณ์ยาวสีขาวเดินตรงเข้ามาหาเขา

เมื่งเสวี่ยหลี่พยักหน้าแสดงการวะตอบ "เงินเหรินเจ้าสำนัก"

พอประมุขยอดเขาคคนอื่นๆ เห็นเช่นนั้นก็เดินขึ้นหน้าแสดงการวะเช่นกัน หลังจากนั้นก็นำเขาเดินเข้าไปด้านใน ณ ที่แห่งนี้เวลานี้ในสายตาค้นนอกใบหน้าของเขาก็คือใบหน้าของจี้เซียว

เมื่งเสวี่ยหลี่มาได้เวลาพอดี แยกเหวี่ยงทั้งหลายร่วมแสดงความเสียใจเสรีจิ้น พิธีดำเนินมาถึงถึงจุดสุดท้าย ตัวแทนแต่ละสำนักเดินทางไกลนับหมื่นหลี่แน่นอนว่าย่อมไม่ใช่เพียงเพื่อจุดอุปสัการะ พวกเขายังมีปัญหามากมายต้องการปรึกษากับสำนักกระป๋องห่านาน

ครั้นเห็นเรื่องต่างๆ จัดการได้เป็นที่เรียบร้อย ขณะเตรียมเอ่ยปากถามยอดฝีมือแห่งห่านานกลับทยอยเดินไปที่หน้าประตู ต้อนรับคุณชายน้อยในอาภรณ์หรูหราผู้หนึ่ง

คุณชายผู้นั้นสวมอาภรณ์ใหม่ทอดีนสีม่วงอ่อน ด้านนอกคือเสื้อคลุมตัวยาวสีเงินมีหมวกเชื่อมติดอยู่ ที่โอบไว้ในมือคือเตาอุ่นมือวิจิตรประณีตขนสีขาวที่ระบายอยู่ชายขอบอาภรณ์เสื้อคลุมขับคุณผิวงามดั่งหยกและคว่ำแดงงามละเอียดอ่อนของเขา

ทุกจังหวะย่างก้าวของอีกฝ่ายเปลี่ยนศาลบรรพชนที่ขมุกขมัวเคร่งขรึมให้สว่างไสวพร่างพรายขึ้นมาฉับพลันราวกับต้องแสงหิมะ

บรรยากาศยังคงสงบนิ่ง ทว่าขณะเดียวกันก็มีผู้คนไมใช่น้อยเริ่มถ่ายเสียงพุดคุยกัน

"ท่าทางน่าเกรงขามยิ่งนัก ไม่รู้ว่าอาวุโสท่านนี้คือผู้ใด"

"เขาก็คือคู่ร่วมบำเพ็ญของจี้เซี่ยวเจินเหริน ว่ากันตามลำดับอาวุโสแล้ว เขามีศักดิ์เท่าเทียมกับเจ้าสำนักหอนซาน สูงกว่าพวกเราชั้นหนึ่ง"

"ที่แท้ก็เขานี่เอง เมิ่งเสวี่ยหลี่ ได้ยินว่าสามปีก่อนเขาตั้งปรารถนาร่าง ยามนี้...นับว่าไม่เลว ฝึกปรารถนได้สมบุญดีแท้"

"ไม่เลวตรงที่ใด มีจี้เซี่ยวเจินเหรินอยู่ ข้ายังมีโอกาสพิเศษให้กินทุกวัน ต่อให้เป็นคนธรรมดาก็สามารถฝึกปรารถนได้"

"พูดให้น้อยๆ น้อยๆ ยังไงตอนนี้เขาก็จัดเป็นผู้นำสงสาร"

สำหรับโลกผู้บำเพ็ญพรตแล้วเมิ่งเสวี่ยหลี่นับเป็นกรณีพิเศษ เขาไม่ต้อง บำเพ็ญเพียรอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ต้องพิสูจน์คุณค่าของตนเองต่อสำนัก ไม่ต้องทำงานแย่งชิงทรัพยากรที่ใช้ในการบำเพ็ญเพียรกับผู้อื่น คู่ร่วมบำเพ็ญ ร่วมโชคชะตาเดียว จี้เซี่ยวยอมมีวิธียืดอายุขัยให้เขา ไม่แน่ว่าภายหลังอาจ พาเขาขึ้นสวรรค์ไปด้วยกัน

การมีตัวตนอยู่ของเขาทำให้เรื่อง 'รางวัลตอบแทนความพยายามจากสวรรค์' กลายเป็นเรื่องน่าขบขัน

ยามนั้นหลังพิธีร่วมคู่บำเพ็ญสิ้นสุด ทุกคนก็ต่างพากันพูดถึงเขา ส่วนใหญ่ ล้วนบอกว่า 'งามก็งามอยู่ น่าเสียดาย...'

น่าเสียดายที่เป็นแค่สิ่งมีชีวิตธรรมดาทั่วไปเท่านั้น เทียบกับจี้เซี่ยวที่มี ลักษณะท่าทางสูงส่งแล้ว เมิ่งเสวี่ยหลี่หน้าตาทำทางกลับดูธรรมดาเกินทน ทำให้สง่าราศีของจี้เซี่ยวเจินเหรินต้องมัวหมอง คนพวกนั้นพูดเพียงครั้งแรก เท่านั้น ครึ่งหลังแม้ไม่พูดทุกคนก็ต่างรู้แก่ใจดี

เรื่องพำนักของผู้เฒ่าปลุกต้นสนไผ่เซี่ยวอันเป็นตัวแทนของความหยิ่งทะนง ในศักดิ์ศรี ทว่าเมิ่งเสวี่ยหลี่กลับปลุกดอกไม้ธรรมดาๆ อย่างต้นจินซือเถา ยอดเขาของผู้เฒ่ากระสาวิหคเขียน เมิ่งเสวี่ยหลี่กลับเลี้ยงปลาในตู้สื่อ ความหมายถึงการเปลี่ยนชะตาชีวิต อีกทั้งยังเลี้ยงหนูผีเก็บทรัพย์ไว้บอกว่า แสงวงเงินทองสมบัติ สภาวการณ์ของหอนซานทั้งหมดถูกเขาลากลงต่ำ หมดสิ้น

ทว่ายามนี้เมื่อพูดถึงเขากลับไม่มีใครนึกอิจฉาริษยาเหมือนเก่าก่อนอีก

30 กระป๋องห่านาน 1

จะเหลือก็แต่เพียงความรู้สึกสับสนปนเประคนอยู่ระหว่างความรู้สึกสงสาร
ทอดถอนใจกับความรู้สึกยินดีในคราวเคราะห์ของผู้อื่น รวากับภายนอกต้อง
ได้เป็นประจักษ์พยานในจุดจบอันน่าเวทนาของเขาแน่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)